

Arrest

nr. 81 453 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn en B.J. te heten, komt op 3 augustus 1998 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 januari 1999 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 30 juli 2002 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 november 2003 wordt het kind van verzoekster in Antwerpen geboren.

Op 23 april 2004 wordt vastgesteld dat verzoeksters werkelijke identiteit B.O. is, van Nigeriaanse nationaliteit.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 30 juli 2004 wordt verzoekster veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar met uitstel voor vijf jaar uitgezonderd een effectieve hoofdgevangenisstraf van twee jaar wegens exploitatie van ontucht of prostitutie en wegens inbreuk op de wet inzake mensenhandel.

Op 18 maart 2005 wordt de aanvraag van 15 juli 2003 onontvankelijk verklaard.

Op 9 september 2005 dient verzoekster onder haar werkelijke naam B.O. van Nigeriaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2006 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 12 juni 2009 dient verzoekster onder haar *alias* B.J. van Sierra Leonese nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 8 oktober 2009 wordt de aanvraag van 12 juni 2009 niet in overweging genomen omdat verzoekster niet verblijft op het door haar opgegeven adres.

Op 16 en 20 november 2009 dient verzoekster onder haar echte identiteit opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 6 juli 2010 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 23 december 2009 wordt het tweede kind van verzoekster geboren.

Op 25 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 werd ingediend door:

J., B. (R.R.: X)

geboren te K.-F. T. op (...)

nationaliteit: Sierra Leone

** Bij DVZ ook gekend als O., B.*

Geboren te B. C. op (...)

Nationaliteit: Nigeria

+ minderjarige kinderen

J., J., geboren op 8.11.2003

O., J. E., geboren op 23.12.2009

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hoewel betrokkene door middel van haar asielaanvraag en voorgaande regularisatieaanvragen reeds een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen vóór 18 maart 2008 en hoewel zij bewijzen van haar ononderbroken verblijf en integratie aan haar aanvraag toevoegt, met name schoolattesten van haar oudste kind, attesten van Nederlandse les, getuigenverklaringen en een huurcontract, kan betrokkene niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de Openbare orde of nationale veiligheid.

Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting:

Betrokkene werd namelijk op 30.07.2004 door de Correctionele rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar met uitstel van vijf jaar en een geldboete van tienduizend euro met uitstel van drie jaar uitgezonderd een effectieve geldboete van vijfduizend euro of een vervangende gevangenisstraf van vijfenzeventig dagen voor exploitatie van prostitutie en mensenhandel.

Aangezien betrokkene zich bezondigde aan zware feiten van openbare orde en hiervoor een gevangenisstraf opliep, kan haar onder geen beding een gunstige regeling worden toegestaan. Bovendien heeft betrokkene tijdens haar asielpprocedure opzettelijk getracht de Belgische overheid te misleiden, door gebruik te maken van een valse identiteit en nationaliteit. Tijdens een huiszoeking in het kader van het onderzoek met betrekking tot de hierboven vermelde inbreuken op de openbare orde, werden twee paspoorten aangetroffen, namelijk een paspoort van Sierra Leone op naam van J., B. en een paspoort van Nigeria op naam van O., B. Betrokkene biechtte op dat zij van Nigeria afkomstig is en niet van Sierra Leone, zoals zij tijdens haar asielaanvraag verklaard had. Betrokkene haalt aan dat haar zoon niet gestraft mag worden voor de fout die zij beging. Betrokkene is echter zelf verantwoordelijk voor de nadelige gevolgen die haar kind mogelijk zou ondervinden tengevolge van de keuze die zij in het verleden gemaakt heeft.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 2 van de vernietigde instructie. Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.7 komt betrokkene niet in aanmerking. Zij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenoot met een verschillende nationaliteit en zij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. De duur van haar asielpprocedure bedroeg iets meer dan 5 maanden, in plaats van de vereiste duur van tenminste 1 jaar om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.7. Op punt 2.88 kan betrokkene geen aanspraak maken, aangezien zij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorlegt.

Verzoekster meent dat haar situatie een prangende humanitaire situatie is, omwille van het feit dat haar zoon in België geboren werd en nog nooit in Nigeria geweest is en omwille van het feit dat zij op het moment van indiening van huidige aanvraag hoogzwanger was. Het feit dat de oudste zoon van betrokkene geen band heeft met het land van herkomst van betrokkene is louter het gevolg van haar eigen houding. Op 22.09.1998 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. Het is betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen stappen te ondernemen om terug te keren naar haar land van herkomst met haar zoon, alsook om geen contacten of banden te onderhouden met haar land van herkomst. Het argument dat betrokkene zwanger was op moment van indiening van de aanvraag, is op dit moment niet meer van toepassing, aangezien betrokkene op 23.12.2009 beviel van haar tweede kind. Zij kan terugkeren naar haar land van herkomst met haar beide kinderen.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 03.08.1998, die afgesloten werd op 14.01.1999 met een bevestigende beslissing van weigering van

verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 22.09.1998 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk 5 maanden en 11 dagen — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.09.1998.
(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel:

Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt niet op te maken of tegenpartij rekening gehouden heeft met de gevolgen van haar beslissing voor verzoeksters kinderen.

De twee kinderen van verzoekster werden geboren in België. Zij zijn nooit in Nigeria geweest en hebben geen enkele band met dit land. De oudste zoon van verzoeker is ondertussen zeven jaar oud en loopt school in België. Hij is hier opgegroeid en beschouwt België als zijn thuisland.

Door het verblijf aan verzoekster te weigeren, worden de kansen van haar kinderen op een toekomst in België afgenomen.

De beslissing van tegenpartij houdt het terugsturen in van een kind naar een vreemd land waar hij geen enkele voeling mee heeft.

In de instructies van 19 juli 2009 wordt, zoals tegenpartij stelt, bepaald dat personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitgesloten worden van de instructie.

Om te beginnen wordt in de bestreden beslissing niet aangetoond dat verzoekster een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoekster is één keer veroordeeld door de correctionele rechtbank in 2004. Sindsdien heeft zij geen enkele misstap meer begaan.

Ondertussen heeft zij twee kinderen en heeft zij een nieuwe start genomen. Verzoekster vormt dan ook geen actueel gevaar voor de openbare orde.

Verder haalt tegenpartij aan dat verzoekster tijdens haar asielpcedure een andere naam gebruikte. De asielpcedure eindigde in 1999. Dit is meer dan 11 jaar geleden. Ondertussen leeft verzoekster al geruime tijd onder haar ware identiteit in België. Bovendien geeft verzoekster in haar verzoek tot verblijfsmachtiging een verklaring voor het gebruik van deze andere identiteit:

Bij haar asielaanvraag gaf verzoekster niet haar correcte naam op. In plaats van haar werkelijke naam, O. B., gaf zij J. B. op als naam.

Verzoekster ontvluchtte Nigeria omwille van levensbedreigende problemen. Een smokkelaar, die haar naar België bracht, raadde verzoekster aan een andere naam op te geven. Hij zei dat men haar anders terug zou sturen naar Nigeria. Uit angst gaf verzoekster een andere naam op.

Verzoekster zou hiervoor zeker niet gestraft mogen worden. Zij heeft immers zelf haar fout opgebiecht. Verzoekster heeft geen voordeel gehaald uit het opgeven van een verkeerde naam.

Tegenpartij reageert hierop niet in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook onvolledig en dus niet afdoende.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoekster op 30 juli 2004 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan twee jaar met uitstel van vijf jaar voor exploitatie van prostitutie en mensenhandel. De verwerende partij wijst erop dat er in de bestreden beslissing bijkomend op wordt gewezen dat verzoekster zich tijdens haar asielpcedure heeft bediend van een valse identiteit en nationaliteit en benadrukt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zich na de asielpcedure nog meermaals bediend heeft van haar *alias*. Zo diende zij op 12 juni 2009, gebruik makend van haar *alias*, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het gaat dus niet om een eenmalige misstap van verzoekster.

Waar verzoekster meent dat de beslissing ernstige gevolgen kan hebben voor haar kinderen merkt de verwerende partij op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij haar kinderen heeft gebracht en dat dit als dusdanig ook in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekster heeft

destijds geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verkoos illegaal in het land te verblijven. Verzoekster heeft meermaals feiten gepleegd die laakbaar zijn en die haar zelfs een veroordeling hebben opgeleverd. Dat de kinderen geen banden hebben met haar thuisland, is het gevolg van verzoeksters eigen gedragingen in het verleden. Het is niet bewezen dat de scholing van het oudste kind in het gedrang zal komen. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en dat niet is aangetoond dat de beslissing onredelijke of disproportionele gevolgen zou hebben voor de zoon van verzoekster.

De verwerende partij meent tevens dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Inzake de materiële motiveringsplicht kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich schuldig gemaakt heeft aan ernstige feiten van openbare orde, dat zij zelf verantwoordelijk is voor de nadelige gevolgen die haar kind mogelijk zou ondervinden ten gevolge van de keuze die zij in het verleden gemaakt heeft en dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald geen aanleiding geven tot regularisatie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of rekening werd gehouden met de gevolgen van de beslissing voor haar kinderen en dat de bestreden beslissing het terug sturen van de kinderen naar een vreemd land inhoudt. Verzoekster benadrukt dat zij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde, dat zij intussen al geruime tijd onder haar ware identiteit in België leeft en dat zij geen voordeel heeft gehaald uit het gebruik van een andere naam.

2.1.5. Inzake haar kinderen had verzoekster in haar aanvraag van 16 november 2009 het volgende meegedeeld:

- verzoekster heeft een zoon die geboren is in België en hier al jaren school loopt, hij heeft niet gekozen voor het gebruik van een valse naam en het zou onrechtvaardig zijn als hij hiervoor gestraft zou worden;
- haar zoon werd geboren op 8 november 2003 in Antwerpen, hij loopt school sinds het schooljaar 2005-2006 en zit momenteel in het eerste leerjaar;
- haar zoon is op duurzame wijze lokaal verankerd in de Belgische samenleving;

- verzoeksters zoon werd geboren in België en gaat sinds 2005 naar school, België is zijn thuis, hij is nooit in Nigeria geweest, als verzoekster wordt teruggestuurd, zou haar zoon haar moeten vergezellen naar een vreemd land;
- verzoekster is momenteel hoogzwanger.

In een brief van 20 november 2009 deelde verzoekster het volgende mee:

- verzoekster is hoogzwanger, de bevalling is voorzien op 17 december 2009;
- verzoekster heeft een zoon van Nigeriaanse nationaliteit die op 8 november 2003 in Antwerpen geboren is;
- ze voegt stukken bij inzake het schoolbezoek van haar oudste zoon, een geboorteakte, een kleuterdiploma, een bewijs dat het haar biologische zoon is en een bewijs van haar huidige zwangerschap.

Op 6 juli 2010 legde verzoekster het schoolrapport van haar oudste zoon voor inzake het eerste leerjaar gevolgd in 2009 – 2010.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het volgende werd gemotiveerd over de kinderen van verzoekster:

“Betrokkene haalt aan dat haar zoon niet gestraft mag worden voor de fout die zij beging. Betrokkene is echter zelf verantwoordelijk voor de nadelige gevolgen die haar kind mogelijk zou ondervinden tengevolge van de keuze die zij in het verleden gemaakt heeft.”

en

“Verzoekster meent dat haar situatie een prangende humanitaire situatie is, omwille van het feit dat haar zoon in België geboren werd en nog nooit in Nigeria geweest is en omwille van het feit dat zij op het moment van indiening van huidige aanvraag hoogzwanger was. Het feit dat de oudste zoon van betrokkene geen band heeft met het land van herkomst van betrokkene is louter het gevolg van haar eigen houding. Op 22.09.1998 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. Het is betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen stappen te ondernemen om terug te keren naar haar land van herkomst met haar zoon, alsook om geen contacten of banden te onderhouden met haar land van herkomst. Het argument dat betrokkene zwanger was op moment van indiening van de aanvraag, is op dit moment niet meer van toepassing, aangezien betrokkene op 23.12.2009 beviel van haar tweede kind. Zij kan terugkeren naar haar land van herkomst met haar beide kinderen.”

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de argumenten die verzoekster had aangehaald inzake haar kinderen. Door de opmerking dat *“de kansen van haar kinderen op een toekomst in België (worden) afgenomen”* toont verzoekster niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster ontkent niet dat zij sinds 22 september 1998 wist dat zij het grondgebied diende te verlaten maar sindsdien toch illegaal in België bleef. Verzoekster toont evenmin aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding.

Waar verzoekster meent dat dat de bestreden beslissing het terugsturen inhoudt van de kinderen, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Tevens wordt erop gewezen dat aan verzoekster in het verleden al verschillende bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten (nl. op 22 september 1998, op 30 juli 2002 en op 1 oktober 2009) die zij niet heeft aangevochten.

2.1.6. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker merkt op dat de criteria van de vernietigde instrucie niet meer mogen worden toegepast maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken erkende dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van deze criteria.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 30 juli 2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar met uitstel voor vijf jaar uitgezonderd een effectieve hoofdgevangenisstraf van twee jaar wegens exploitatie van ontucht of prostitutie en wegens inbreuk op de wet inzake mensenhandel en dat zij tijdens haar asielprocedure gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit. Verzoekster ontkent deze feiten niet. In de bestreden beslissing wordt van deze twee zaken melding gemaakt en wordt gemotiveerd dat haar geen gunstige regeling kan worden toegestaan. Het is niet kennelijk onredelijk om te weigeren aan verzoekster die correctioneel werd veroordeeld en tijdens haar asielprocedure trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit en nationaliteit, een gunstmaatregel toe te staan, wat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten slotte is. In artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet voorzien dat het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde wordt aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat het gebruik van haar *alias* inmiddels al dateert van meer dan elf jaar geleden, dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster nog bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 12 juni 2009, gebruik heeft gemaakt van haar *alias* B.J. van Sierre Leonese nationaliteit.

Waar verzoekster aanvoert dat zij geen voordeel heeft gehaald uit het gebruik van een *alias* en dat hierop niet wordt geantwoord in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het willen misleiden van de Belgische autoriteiten, ongeacht of dit een voordeel heeft opgeleverd of niet, een negatieve indicatie is inzake de toekenning van een machtiging tot verblijf. Hierover werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat verder nog afzonderlijk diende te worden gemotiveerd over het feit of dit bedrog haar al dan niet een voordeel heeft opgeleverd.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel:

Schending van de het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel

De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoekster en haar kinderen.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeksters kinderen. De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de belangen van het kind.

Verzoeksters kinderen zullen uit hun vertrouwde omgeving gehaald worden en teruggestuurd worden naar een land dat hen totaal vreemd is.

Bovendien zal de schoolloopbaan van verzoeksters oudste zoon onderbroken worden en worden zijn kansen op een betere toekomst ontnomen.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin ze haar kinderen gebracht heeft. Ze maakt niet aannemelijk dat de beslissing onredelijke of disproportionele gevolgen zou hebben voor de kinderen. De oudste zoon kan, bij gebrek aan tegenbewijs van verzoekster, zijn scholing verder zetten in Nigeria. Verzoekster heeft immers niet aangetoond dat er geen geschikte scholen voor de zoon aanwezig zouden zijn in Nigeria, noch dat hij gespecialiseerd onderwijs zou behoeven. Uit niets wat verzoekster aanbrengt, blijkt dat de beslissing onredelijk zou zijn.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster al volledig afgehandeld was vooraleer haar kinderen in België werden geboren in 2003 en 2009. Verzoekster wist al van vóór de geboorte van haar kinderen dat zij het grondgebied diende te verlaten en dat zij op illegale wijze in België verbleef. Bovendien heeft verzoekster gebruik gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit en werd zij correctioneel veroordeeld voor exploitatie van ontucht of prostitutie en wegens inbreuk op de wetgeving inzake mensenhandel. Al deze elementen worden vermeld in de bestreden beslissing en verzoekster ontkent deze feitelijkheden niet. In de bestreden beslissing wordt daarenboven nog overwogen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de nadelige gevolgen die haar oudste kind mogelijk zou ondervinden ten gevolge van de keuze die zij in het verleden gemaakt heeft en dat het feit dat haar oudste zoon geen band heeft met het land van herkomst louter het gevolg is van verzoeksters eigen houding, die sinds 22 september 1998 wist dat ze het grondgebied diende te verlaten.

Verzoekster maakt met haar betoog bijgevolg op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET